

min Opfattelse paa en uheldig Maade næsten samtids bleve førte i de to forskjellige Afdelinger af Rigsdagen, end en rent afværgende. Jeg yttrede fun et Par Ord i Landstinget, hvorved jeg hævdede den Anskuelse, som jeg altid personlig har vedkjendt mig og efter Gode arbeidet for, nemlig at de Love, som paa en bindende Maade havde truffet Dispositioner for længere Tid i finantsiel Henseende, ogsaa bør tages i fornøden Betragtning paa Finantsloven; men i Dørigt erklærede jeg, at jeg ikke nærmere vilde gaa ind paa Maaden, hvorpaa det skulde ske. Om nu alle de Forhandlinger, som fandt Sted ifjor havde udøvet nogen Indflydelse paa mig i en vis Hætning, skulde dette da maatte bebrejdes mig? Forskjellen in mellem de ordentlige og overordentlige Udgifter og den Indflydelse, som denne Forskjel kan øve paa den Maade, hvorpaa disse Udgifter bør dækkes, er et Punkt, hvorpaa jeg i den mellemliggende Tid siden 1859 — der er jo gaaet mange Aar, siden jeg var Finansminister — ikke særligt havde haft min Opmærksomhed henvendt; men dette Spørgsmaal maatte siden sidste Rigsdag særligt hysfætte mig. Var det da saa forunderligt, mine Herrer, om jeg efter at jeg — hvis jeg maa bruge dette Udtryk — er bleven kastet ind i Finansministeriet ved det Bølgeslag, som kom herfra, sølte stærk Opfordring til netop at granske disse Forhandlinger under dette Synspunkt, eller var dette ikke netop min Pligt? Om nu altsaa mine Ansuelser paa dette Omraade ere blevene noget klarere, noget stærkere, om der skulde være en lille Meningsaffygning imod før, synes det mig sandelig, at man her i Folkethinget skulde være den Sidste til at bebrejde mig det (Hør!).

Hvad nu angaar de overordentlige Udgifter, som her foreligger — lad os antage, at de ere bevilgede — vil det jo, naar dette er slet, være Finansministerens Sag at gjøre Forslag til Udgifternes Afholdelse, og saa er det dog vel aldeles indlysende, at man i høt Grad vilde bebrejde Finansministeren det, hvis han sagde: Disse overordentlige Udgifter skulde helt og holdent anses for ordinære, og derfor helt og holdent dækkes af de ordentlige Indtægter. Er ikke det Standpunkt, som jeg har gjort gjældende, det eneste naturlige? Hvad Andet kunde man vente, jeg vilde udtale, end det, jeg har sagt, nemlig at jeg tror, det kunde være rigtig tildels at dække dem ved de enkelte Aars Overskud, men væsentligt — hvad der vilde stemme med deres Karakter som overordentlige Udgifter — paa overordentlig Maade, altsaa efter min Opfattelse af Reserverfondens uforholdsmæssige Størrelse ved Realisationer af Reserverfonden, dog saaledes, at disse Realisationer ikke foretoges i større Omfang, end at de kunne værfættedes, uden at Prisene derved utilbørligt trykkes. Denne Opfattelse har jeg tidligere vedkjendt mig, og jeg vedkjender mig den fremdeles. Det ærede Medlem kalder det ufor-

svaerligt, jeg tror, at vi mere end een Gang vilde faae at se, at hvad han finder uforsvaerligt, finder jeg forsvaerligt, og omvendt.

Winther: Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (D. Hansen) udtalte i Slutningen af sit Foredrag, at den Sum, der forvredes, ikke var større, end at Landet kunde bære den. Jeg vil tillade mig at stille Sagen noget anderledes, idet jeg vil spørge: Er denne Sum ikke større, end at Landet bør bære den, er den ikke større, end at det kan kræves af Landet, at det bærer den? Der forvredes 17,350,000 Rbd., men det er antydet, at der, naar Forslaget virkelig skal være fuldstændigt, navnlig for Kjøbenhavns Vedkommende maa komme en yderligere Udgift til. Jeg veed ikke, om Størrelsen af den Sum, som den ærede Finansminister for et Dieblit siden nævnte, idet han talte om det Tilfælde, at Krigsministeren havde forlangt en større Sum, f. Ex. 25 Millioner, skulde henge sammen med, hvad der maa medgaa til Kjøbenhavns yderligere Befæstning, men saa Meget veed jeg, at det ikke vil staa klart, hvilken finantsiel Betydning dette Lovforslag har, før vi faae at vide, hvad den Befæstning af Kjøbenhavn vil koste, som er nødvendig, for at Danmarks sidste Forsvar kan føres der; man maa nemlig vel lægge Mærke til, at det ikke påastaas, at dette kan og vil ske med de Befæstningsanlæg, der forvredes i det forelagte Lovforslag. Naar man skal se Sagen klart i finantsiel Henseende, forekommer det mig, at dette Spørgsmaal først maa besvares. Jeg spørger, om der ikke kræves Mere, end der bør kræves af Landet; men vi kunne ikke komme til en fuldstændig Afgjørelse af dette Spørgsmaal, før vi faae at vide, hvilket Formaal Regjeringen har sat sig med hele dette Forsvarsvæsen. Det er aabenbart, at, dersom Regjeringen ved dette Forsvarsvæsen kan bevare Danmark udelst, vil Ingen finde Udgiften for stor, selv naar der blot er nogen rimelig Udsigt til, at vort Fædreland derved kan bevares udelst og helt; men er der Noget, som giver os den mindste Udsigt dertil, i det, der er blevet forelagt fra Regjeringens Side? Regjeringens Stilling er ikke bleven nogen anden end den, som den har været i en lang Mærælle. Regjeringens Krigsminister har forleden Dag med stor Styrke udtalt, at Formaalet med vort Forsvarsvæsen var at forsvare vor Neutralitet, og han har opfattet dette saaledes, at vi skulde holde os borte fra Kampen, men forsvare os, naar vi bleve angrebne. Dette forekommer mig ikke at være betryggende nok for en saa lille Stat som Danmark. Jeg er overbevist om, at Ministeriet ikke hidtil ved sine Begjæringer til Forsvarsvæsenet hverken ved de ordinære eller ved de ekstraordinære, har tænkt paa, at det var et Forsvarsvæsen, der kunne gennemføres til Danmarks Bevarelse, naar man ikke forudsatte, at der maatte Alliancer med Andre til. Den ærede Rigsdagsmand for Odense